

Două zile și o noapte

Sorina

Două zile și o noapte

Într-o zi plictisitoare-n care ploii sărută vântul
și-apoi cad, udând pământul,
într-o zi de mai târzie-n care frigul,
agățat precum cârligul
de buza peștelui din râu,
a-nceput la mine-n minte
marele desfrâu.

Mintea, călătoare zi și noapte,
zile-n șir, grupate-n șapte,
căuta metoda simplă de-adunat apă de ploaie,
care curge în șiroaie
prin grădină, peste frunza dantelată,
crudă, verde, de salată.

De pe-acoperișul casei, de pe țigla ondulată,
ploaia care vine toată
gratis, dintr-o pătură de nori,
vânturați și călători,
s-o adun într-un butoi,
să ud florile doar joi.

Două zile și o noapte, mintea-a căutat întruna,
cum să se-oglindească luna
într-un lac făcut de mine,
peste care trag cortine
la apus, pe lumina care tace,
peste ploii ce curg buimace.